

Nina Retko - Сибирь

Pijem tvoje sokove, Sibirija. Za vratom mi piha mrzli veter. To so tvoje roke, ki hladijo moje žareče grlo, žejno in lačno. Izgubila sem se. V tebi, Sibirija. Roke mi potujejo po tvojih gričih. In gozdovih. In dolinah. In votlinah ... Ne govorim tvoje govorice Sibirija, a iz tvojih ust je slišati lepo, kako zvijaš zloge in sestavljaš zapletenke. Nisem prva, ki v svoje roke sprejema kos mesa iz tvojih beder. Med prsti skrivam prsi, ki jih daješ – tako težko jih je spustiti. Krožim po zemljevidu, iščem tvoje zaklade. Mlada si in gibčni so tvoji vrhovi. Ostri so, kot nož, ki reže, ki reže, da okusim užitne sadove.

Moj prst na tebi. Se sprehaja. Hoče več. Hladne oči. Obrobiš jih s črno. Strupeni pogled me privlači. Gledaš vame, nehote. Čeprav si speča dežela, narahlo odpiraš svoje veke in mi daješ vedeti, da naj bo, kar hoče biti. Prepuščaš se mi, da te razkrivam. Tvoj hladni objem me stiska, Sibirija. Tako prostrana si, tako mogočna, uničujoč je napad tvojih rek in gora. Med nama je kilometrov in premalo minut. Brodim po tebi kot zapuščen norec. Ko se dan zdani, Sibirija, tebe ne bo več. Jogi bo v dnevni ostal prazen, čeprav bom jaz na njem. Zakaj misliš, da ležem poleg tebe, Sibirija? Božat grem lepote in občudovat zalive morij. Sama potujem po tebi, ker nihče noče z menoj, samo ti in tvoje lepote.

Takoj, ko se zbudim, grem domov. Ker tebe ne bo več tu in se ne spleča spati s spomini. Popelji me v Novosibirsk. Rekla sem, da so tvoje oči iztrgane iz mrtvih trupel psov tamkajšnjih širin, zato me motiš s srebarnoledenim pogledom. Ko me popelješ v Novosibirsk. Sama sem s teboj, tako sama. Med tvojimi gozdovi najdem kratek užitek, preden stopim na pot večne asfaltiranosti.

Potem sem naslednji dan brala Romea in Julijo. Grizla sem z zobmi v jezik, ta pa se je davil pod težo kletvic in neprijetnih zvokov, ki jih spuščamo, kadar nam gre nekaj v nos, pa nismo v pristojnosti, da bi naredili tisto, kar priteče določeni stvari. Kdor še verjame v Shakespearja, je zagrenjen star profesor iz nekega kabineta, kjer v družbi kolegov snifa delce prahu in se zadeva ob misli, da je dosegel stanje duha, ki ga dosežejo le redki. In sicer tisti, ki vse svoje življenje niso naredili nič bolj pametnega, kot pa to, da so po piflarski karieri študenta diplomu opravili z odliko in se že uro potem zaposlili kot asistent pri svojem mentorju, hkrati pa so že mesec dni kasneje napisali dezertacijo z naslovom »Večna debata o Romeu in Juliji iz stališča neokonzervativnega eksistencializma«. Katere seveda nihče nikoli ni prebral, niti lektorji, ki so sto strani debelo skripto takoj poslali naprej v tisk. Prebiranje umrlega dramatika iz Otoka, katerega obstoj niti ni docela pojasnjen, niti ne vemo, ali v resnici ni šlo za žensko, je prebiranje lahkih porno

zveščičev. Med besedami se skriva nešteto pomenov, ki merijo na akt občevanja. Ampak samo s teboj, Sibirija, je to najlepše. Shakespeare je izgubil svoj čar, ko je vrhunec zgodbe (morilski pohod samomorilcev) postavil šele v zadnje dejanje. Moral bi ga že v prvi akt. Tako, kot midve najinega ... Ženske običajno postavijo možgane na zrak, kjer se jim ti skisajo kakor mleko in počnejo vsemogoče stvari in se opredeljujejo za mamice in gospodinje in žene. Tudi Sibirija se vedno bolj in bolj oddaljuje, kot da si postajava tuji. Ne znam več pisati, besede mi zmrznejo v možganih, ko vanje zaide spomin na obsežne gozdove tajge in ledene svežine Oba ...